

Talajmunkák, öntözés, silózás

Minisztériumi tájékoztató

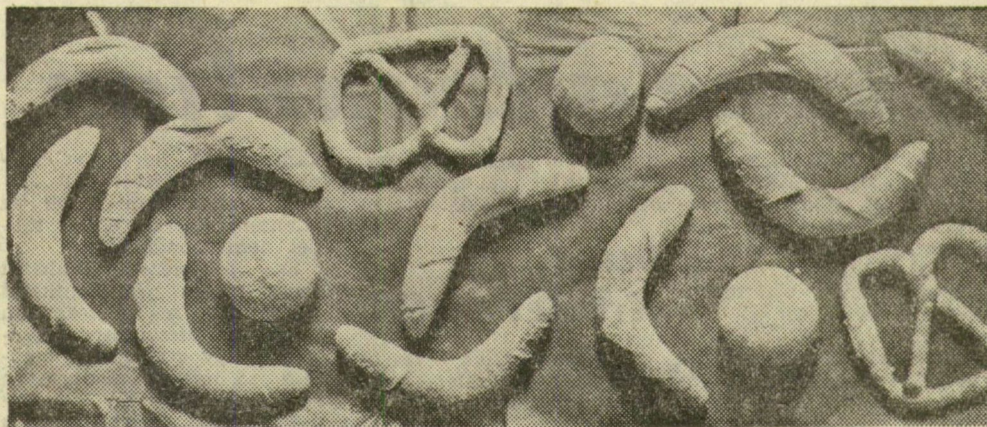
Az aratás befejeztével szinte idő pihenésre; a következő hetekben további nagy munka vár a mezőgazdaság dolgozóira. A soron következő feladatokról a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztériumban tájékoztattak.

A feladatokat szinte nem is lehet „súlyozni”, hiszen mind egyidőben adódik, minden fontos. A legsürgősebb teendő mégis a jövő évi termés megfelelő előkészítése. Ehhez az aratásban fel-szabadult erőgépek bevonásával meg kell gyorsítani a szalmabetakarítást, a tarló talajmunkáit; a hántást, a szántást, a talaj fertőtlenítését és az alapműtrágyaszórást, amelyhez egyébként bőségesen áll a gazdaságok rendelkezésére műtrágya.

A hetek óta tartó szárazság is tetézi a tennivalókat. Azokban a gazdaságokban, ahol megfelelő berendezés és elegendő víz áll rendelkezésre, szinte minden percet ki kell használni, különösen a zöldség- és gyümölcs-telepeken, a paprika, a paradicsom, a káposzta, valamint az évelő pillangósok, a másod-, illetve a tarlóvetések bőséges öntözésére, amellyel a következő két hétben még kedvezően befolyásolhatják a termést. Külön figyelmet kell fordítani augusztus második felében a silózásra.

Küszöbön az őszi betakarítás; a hagymát, a burgonyát már szedik, augusztus végén sorakerül a cukorrépa, majd utána a kukorica.

Mindez szintén alapos, gondos felkészülést igényel, annál is inkább, mert ezekhez a munkákhoz jóval kevesebb gép áll rendelkezésre. Ezért igen fontos a betakarításban résztvevő erő- és munkagépek felülvizsgálata és javítása, hogy amikor szükség lesz rájuk, folyamatosan, percnyi kiesés nélkül üzemelhessenek. Most kell gondoskodni elegendő kézi munkaerőről, továbbá szállítóeszközről is. Pontos ütemterv, jó szervezethez, s a mezőgazdasági dolgozók újabb erőfeszítése szükséges ahhoz, hogy az őszi nagy betakarítási munkákat az aratáshoz hasonló gyorsasággal, zavartalanul végezhessék el. (MTI)

Kiflit sütöttem

A KEMENCE POKLÁBAN

Hajnali háromkor elviselhető a hőség. Legalábbis kint a városban, az utcán.

Itt 45 fok van, nem árnyékban, hanem villanyfénynél. A kemence mellett. És este 10 órakor kezdődött a műszak. Hőség és monoton, hangos gép zaj. Almosító.

Nem szoktunk elálmósodni. Hajt bennünket a gép és a megkelt tészta.

A HOLT-PONTON TÚL

A szeletelő gép méretre vágja, kis gombócba dobja ki a süteménytészát. A kiflisodró gép nyeli. Két henger lapítja, egy ellenkező irányba pörgő felcsavarja. Rakni, lisztetni, elszedni. A lisztzett ládába rakni.

Hűsz éve vagyok itt. Hőség. Zaj. Lisztfelhő. Gépdiktálta iram. Éjfél-egyóra körül nagyon fáradt vagyok. Ha túljut az ember a „holtpontra”, azt se veszi észre, mikor virradt meg. — Balázs Lászlóné mondja, nem is mondja, hiszen akkor nem érteném szavát, kiabálja. Kicsíp egy borsónyit a tésztából, a gép szélére ragasztja: egy-egy kis jel egy „kocsi” kiflit jelent, azaz: 70 darabot. Így számláznak. Míg beszélt, keze járt, mint a motolla. Aztán megáll, mosolyog.

Próbálja meg! Vigyázzon a ruhájára. És a kezére, Be ne kapja a gép.

A gép nem „harap”. Csak mordul egyet-egyet, mert én nem tudom olyan gyorsan etetni, ahogy kívánja.

A két másik gép mellől mosolyogva nézik a játékot, én meg a végeredményt: olyan az, biz’ isten, mint a többi. Akinek reggel az asztalára kerül, nem fogja tudni, ki sodorta. És ugyan, ki gondol arra, ki sütötte, hogy csinálták kiflijét, kenyerét? Személytelen szolgálat ez.

Hajnali hatra meg kell lenni a mára rendelt 67 ezer süteménynek, nem sokkal később a 73 mázsa kenyérnek is.

Egy pilanatra újra kézbe kerül a kemence pokla. Aztán a kemence pokla következik — megdagad és pirosasbarna, szint kap — majd 10–12 perc múlva nyúl érte a lapát, futtatja a futószalag. Kosarak, szellős, lyukacsos kosarak, ahol hűlni lehet!

Csak nekem boszorkányság, nekik megfeszített munka.

Szereti a szakmáját? — Rosszkor kérdezi. Nagyon fáradt vagyok. — És Náhlik József bűvészgőrsággal kapkodva rakja a kifliket, emelik a „kaszlit” következő, csak gyorsan, id. Bacsó Józseffel. Jöhet a mert nagyon hamar túlkel a tészta.

Ha újból választhatnák? Vagy megint pék lennék vagy motorszerelő. Na, ez is érdekes, mert változnak a reszortok.

Izzadnak, patakokban folyik róluk a víz. Szinte nekiesnek a csapnak.

Mennyi folyadékot isznak egy műszak alatt?

Vagy öt-hat litert — „saccolja” Szalma István is, meg Nagy Ferenc is.

Öt-hatot? Annyit egyszerre iszom! — szól kesernyés mosollyal Náhlik József.

Hajnaliodik. A nagyon kedvelt kerek kenyerek már

a polcon illatoznak — fáj is Juhász Antalné csuklója, szinte egyedül szaggatta ki ma. Kézzel szaggatják, kézzel formázzák.

Megékeztek a „pilóták”, kezdődik a szállítás. A férfiak között egy sofőr nő köszönti vidám jóreggellyel a raktárbélieket: Kiss Jánosné. Szaporán rakják a kocsi, s mielőtt indulnak, pár szóra jut idő.

Ha 10–15 percet kések, a boltban már jóestét köszönnek. Kilenc után meg senki sem veszi át a süteményt (néha a vásárlóközönségnek kellene is), így aztán hajnalban nagy a hajtás. Mire más munkába cihelődik, mi már fáradtak vagyunk.

A nyár itt még forróbb, télen meg a hideg huzattól szenvednek. Éjszakázás, vasárnap esti munka. Hiányzik legalább 25–30 munkaórát, velük könnyebben menne a munka, kevesebb jutna mindenkinek a tennivalóból.

Az idén végzett szakmunkások megmaradtak a vállalatnál. Csak van szépsége is ennek a munkának is, ha ezt az éjszakai műszak végén nehezen is lehet szavakba önteni.

Másképp fogom kezembe reggel a kenyeret. Söpörgetem a morzsáját is — hány ember fáradtsága, mire a tavaly elvetett búzából elkészült ez a szelet kenyér, ez a köményes kifli!

P. Szőke Mária

Üdülés Tápén

Bővül a Tiszavirág

Több üdülőterületre lenne szükség itt, Szeged környékén. Hogy ez nem pusztába kiáltott szó, erre bizonyíték is akad. A Tisza partja a Sárga üdülőtelep végén elkeskenyedik, szélesebb folytatásában pedig elkezdődik a tápéi Tiszavirág üdülőterület. A meglevő hétvégi házak mellett mostanában hangos kopácsolás hallatszik, fákat döntenek, hogy átadják helyüket az új épületeknek.

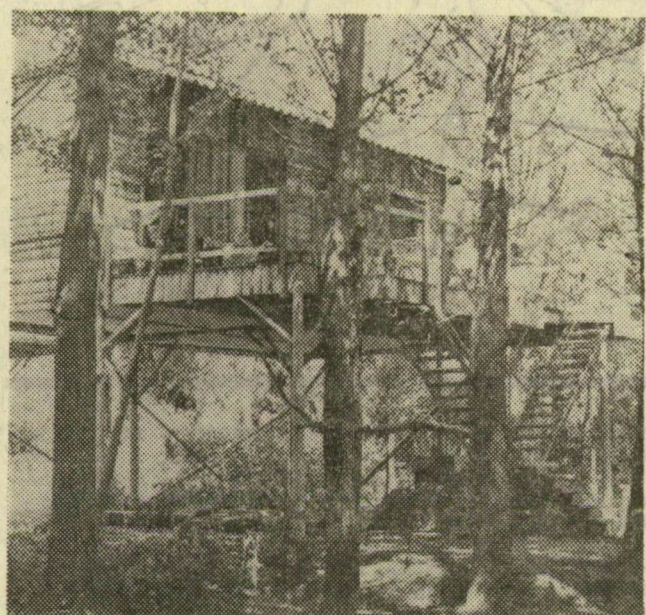
Ezt a területet Tápé nagyközség tanácsa 135, tizszer-tíz méteres telekre osztotta. Hogy a bérlok teljesen saját elképzeléseik szerint építkezzenek, azt az egységes kép kialakításának szándéka nem engedi. A beépítési tervet a Szegedi Tervező Vállalat készítette. A téglából, műrostlemezről, fából épülő ikerházak lábakon állnak, alapterületük 16–35 négyzetméter és — üdülőjellegüknek megfelelően — erkélyesek. A kivitelezésnél ügyelnek arra is, hogy a tartószerkezetek egyöntetűek legyenek, a felhasznált anyagok beilleszkedjenek a tájba. Az építők az egyszerűsége, a mértéktartó színekre törekednek. A belső elrendezés azonban már teljesen a tulajdonosok ízlésétől függ.

Az üdülőtelep lakói az épületektől 40–50 méterre elhelyezett kutakból jutnak vízhez. Később a csatornahálózat kiépítésével bevezethetik a lakásokba is a vizet.

Előreláthatóan az sem lesz gond, hogy a pihenni-vágyók hogyan közelítsék meg a Tiszavirágot. A ter-

vek szerint a tápéi Kossuth Lajos utca folytatásában a töltésen áthaladó utat megfelelő érdességgel, takarítható, sávnélküli burkolattal látják el, az üdülőterületre eső szakaszt szintén. Lesz parkírozóhely is — 62 gépkocsinak.

A házak erdőben épülnek, tehát kellemes környezetben. Ezért ott is, ahol az építés miatt szükséges a fák kivágása, újakat ültetnek majd, hogy az erdő ne ritkuljon. A fürdőzőknek természetesen külön strandot alakítanak ki. A sok családot fogadó telepen nem hiányozhat az étterem sem, a meglevő büfé mellé így egy vendéglőt is terveznek.

Egy fából készült házikó, melyet már elfoglaltak gazdái

A Tiszavirág üdülő területén még javában folyik a munka, körülbelül 20 házon végzik az utolsó simításokat. Aki jövőre nem kezdi el az építkezést — hallottuk a tápéi tanácsnál —, attól megvonják az építési engedélyt.

Ez azonban valószínű, nem fog bekövetkezni. Aki telket kapott, az örül, hogy jutott neki is, akinek ez nem sikerült, az ostromolja a tanácsot. Közel 50 kérelem fekszik az asztaliókban, melyekre elutasító választ kellett adni.

Tehát üdülni, építkezni akaró szegediek vannak bőven, csak egy új építési akció hiányzik.

Ch. A.

gához is. Előteremteni a megfelelő alapanyagot, de a megfelelő anyagotól az alkalmas fonal elkészítésén át a jó minőségű megszövéssig hány és hány buktató áll a tökéletesség útjában!

Hiszen, vághat közbe valaki, nem is csak a szövőnőn múlik, s nem is csupán a fonóó ügyességén, maga a gép is föl-fölmondja a szolgálatot, s egy-egy ilyen géphiba bizony ott-hagyja nyomát a szövetanyagban. A karbantartó lakatosok, a technikusok is kellenek ahhoz...

Igen, kellenek. Ők is. Mindegyikük. S éppen ez a nagy előnye a dolgozó hibátlanul mozognak: nem adja alább a teljeségnek. A komplexitás a vezérelve, a gyártás első mozzanatától az utolsóig minden munkás kez és munkaságy részvételére, minden vezetői és középvezetői ideg pályára, tudásra és képességre egyszerre apelál. Hivatkozik a közös felelősségre, de a személyes felelősség érzetét erősítve: íme ebben a gépezetben mennyire fontos az én kis fogaskerek-forgolódásom.

Igen, azt az egy fosztóképzőt valóban könnyű odatenni a hiba szó mellé — mondhatják erre a tamás-

okodók —, itt a -tlan, -tlen, ez igazán kézenfekvő művelet. Nyelvtanilag. Csak hogy ezzel mind mostanáig senkinek sem sikerült meg nem történnie tenni egyetlen hibát sem. S egyáltalán: nem tesszük-e túl magasra a mércét ezzel a magas igényrel? Nem lenne-e célszerűbb valahol lejjebb kezdeni, mondjuk „csökkentsük a hibaszázalékot” alapon?

Azt hiszem ennek az okoskodásnak a kezdeményezés igényessége, komplexitásra törekvése egyaránt elmentmond. A hibák elleni támadás — ha jól előkészítjük — igenis lehet frontális. Így bizonyára nagyobb lesz az átütő ereje, tehát eredményessége is. A dolgozóknak, a munkások legjobbjaiiban elevenen él az igény: amit kiadunk a kezünkbe, az jó legyen, abban ne találjanak hibát. Emlékszem egy brigád büszkélkedésére: „a múlt hónapban egyetlen selejtes munkadarab se került ki a műhelyünk-ből”. Erre a munkaszeretetre van szükség a hibaszáműzéshez, ezt kell ébreszteni és terjeszteni. Neveléssel, ösztönzéssel, példaadással.

Sokat beszélünk a munkafegyelm fontosságáról. Rendszerint nem teszünk hozzá: a közösség fegyelme sok-

sok személyes motivumból, az ott dolgozók önfegyelméből épül; erőssé vagy ingataggá. A pontos munka, a jó minőség az önfegyelm erősítését, a nagyobb önévelő erőit is feltételezi. Egy olyan fegyelmezett magatartást, amelyben saját hibáit is elemzi, a melléfogások, tévedések okain is felelősséggel eltöpreng a dolgozó.

Nyilvánvaló, hogy a fentiek megvalósítása nem mehet csak úgy hipp-hopp, varázsütésszerű gyorsasággal. De tudatában kell lennünk: egy ilyen új, ígéretes kezdeményezés jó esz-köze lehet boldogulásunknak. Az egyénnek, az üzemnek, a társadalmi szintűnek — együtt. S annyi mindent próbáltunk már a jobb eredményekért, mostanra olyan szépen felnőtt a munkások körében egy érett, erős versenymozgalom. Sokszor hivatkozunk a szocialista brigádok lendítő erejére. Most is ezt tesszük. Jó lenne, ha kezdeményezéseik között méltó helyet kapna a dolgozó hibátlanul mozgalom is, annál inkább, mert a szocialista módon dolgozni, tanulni, élni jelszó legnemesebb vonatkozásait erősítheti.

Simai Mihály

Magyar fiatalok Vietnámért

57 millió forint társadalmi felajánlás

Gyorslista készült a KISZ Központi Bizottságán a magyar fiatalok vietnami segélyakciójáról. Figyelemre méltó adat: 1966-tól napjainkig — tehát hat év alatt mintegy 57 millió forinttal gyarapította ifjúságunk — társadalmi összefogásból — a vietnami csekk számlát.

Ezzel kapcsolatban illetékesek mondták: a magyar fiatalok mélyen átérzik annak a harcnak a jelentőségét, amelyet vietnami barátaink folytatnak hazájuk szabadságáért, függetlenségéért. Tiszta szívvel vannak vele, hogy ez a harc közös, mert mindannyiunk ellensége, az imperializmus ellen folyik. Eppen ezért valamennyi ifjú kommunista erkölcsi kötelessége a vietnami szolidaritási akció támogatása. A „gyorslista” élén a budapesti ifik állnak; eddig több mint 18 millió forinttal járultak hozzá a harcoló Vietnam megsegítéséhez. Őket a Borsod, a Szolnok és a Baranya megyeiek követik, akik megyénként több mint hárommillió forintot fizettek be a csekk számlára. Ezután következnek Csongrád megye.

Az elmúlt időszak egyik legjelentősebb akciója a KISZ Központi Bizottsága

delegációjának vietnami látogatása volt. Ebből az alkalomból a magyar küldöttség több mint négy millió forint értékű ajándékot, elsősorban különféle iskolai felszereléseket, tanszereket, szemléltető eszközöket, valamint középiskolai, egyetemi laboratóriumi berendezést adott át.

A magyar katonák ajánlata több mint félmillió forint értékű egészségügyi felszerelés volt. Az ottani tárgyalások eredményeként született meg a székesfehérvári márciusi nagygyűlés gondolata, ahol elhangzott a KISZ KB felhívása egy ezer vietnami diáknak otthon nyújtó szakmunkástanuló intézet berendezésére.

Kiemelkedő eseménye volt a magyar-vietnami barátság történetének a „vietnami nap” megrendezése, amelynek politikai-, sport- és kulturális programjain több mint 1500 vietnami és sok száz magyar fiatal vett részt. A „gyarmati ifjúság napja” megyei rendezvényein ugyancsak több helyen ott voltak a vietnami ifjúsági szervezet küldöttei, akik beszámoltak hazájuk harcá-ról az amerikai imperializmus ellen.